



ZEG'S

over (mede)
zeggenschap

Thuisblijven in verband met Corona

Bezoekregeling en cliëntenraden

(H)erken jij dementie? – Mariëlla

Beschermingsbewind en familie

THUISBLIJVEN IN VERBAND MET CORONA 03

WERKEN TIJDENS DE CORONACRISIS VRAAGT WEL WAT AANPASSING 06

FÉ IS THUIS 07

ZEG'S
BEZOEKREGELING EN CLIËNTENRADEN 08

ZEG'S
MIJN DOCHTER KARINE OP AFSTAND MAAR O ZO DICHTBIJ 10

ZEG'S
CLIËNTENRADEN AAN DE SLAG MET DE MEDEZEGGENSCHAPSREGELING 11

GEDRAGSVERANDERINGEN INTERPRETEREN 12

ACHTER DE SCHERMEN 14

BESCHERMINGSBEWIND EN FAMILIE 15



Over het Coronavirus heeft iedereen zijn verhaal

Voorwoord door bestuurslid José Laheij

Beste lezer

Het is een bizarre en voor velen van ons ook een moeilijke tijd. Op het moment van schrijven gaan kinderen al tijden niet naar school, naar kinderdagcentrum, werk of dagbesteding. We mogen al weken niet op bezoek bij ons familielid die in een zorginstelling woont. Er zijn schrijvende verhalen van mensen met een persoonsgebonden budget (PGB). Bij hen komt geen zorgverlener. Ouders moeten de zorguren zelf opvangen. Dit doen zij naast het thuiswerken en naast de vele zorg die zijn buiten de PGB-uren ook al aan hun kind geven. Er zijn families die gekozen hebben om hun naasten weer in huis te nemen.

KansPlus

Wij hebben bij KansPlus de ontwikkelingen rond Corona gevolgd en acties ondernomen. Samen met andere betrokken organisaties en met VWS.

We hebben gepleit voor passende preventieve maatregelen, beschermende kleding voor begeleiders en vooral ook voor meer maatwerk. Dit met aandacht voor de emotionele en psychische gezondheid en de kwaliteit van leven. Daar was behoefte aan bleek uit de enquête van KansPlus in april. De enquête is door meer dan 1.000 mensen ingevuld.

Langzamerhand zien we verbetering komen voor mensen in de zorginstellingen en thuiswonenden.

Hoe het met mijn zus is gegaan

Mijn zus van 80 is twee maanden geleden getest en bleek het Coronavirus te hebben. De schrik was groot, maar ze was sterk en gezond. Ze is er na een korte periode van lichte verschijnselen weer bovenop gekomen. Ze zat vele dagen in quarantaine. Maar de fantastische zorg van de begeleiders, de cadeautjes die ze kreeg en de troost van haar iPad, hebben haar er doorheen gesleept. Nu zit ze heerlijk buiten, sjoelt met medebewoners en pakt haar activiteiten in huis op. Videobellen met haar is een ontdekking en ze geniet daarvan.

Gerda

Het virus is onberekenbaar en onvoorspelbaar. Op dezelfde dag als mijn zus, is in dezelfde woning Gerda, een prachtige vrolijke vrouw van 57 ook positief bevonden. Zij werd erg ziek en is overleden. Deze vrouw bracht leven in de brouwerij met dansen, zingen en vrolijk gedrag. Een goed gesprek was niet eenvoudig, ze stotterde enorm, waardoor je haar niet goed kon verstaan. Dat weerhield haar nooit om op feesten en verjaardagen het woord te vragen en met groot gevoel voor drama een speech te houden. Op mijn vraag aan mijn zus: "Mis je haar?", antwoordde ze: "Het is zo stil!"

Een klein monument voor Gerda in deze column. Voor alle lieve mensen die we door het virus hebben verloren.

Thuisblijven in verband met Corona

Dat doen we nu alweer een tijdje. Op het moment van schrijven gaan we een klein beetje 'versoepelen'. Voluit leven, ondersteunen en in de nabijheid van anderen zijn, is echter nog niet altijd mogelijk. Maar we zitten niet stil en worden heel creatief en inventief in het onderhouden van onze contacten. Lees hier de overwegingen en verhalen van de medewerkers, vrijwilligers en achterban van KansPlus. Zo beleven zij deze Coronatijd.

Even(?) wennen

Paul Grimmelikhuisen – bestuurslid KansPlus

Een telefoontje 's middags van de zorgaanbieder: "Wij hebben bij een van onze locaties een Corona besmetting. Een bezoekverbod vanaf vanavond." Spoedoverleg binnen het ouderinitiatief. Iedereen maakt zijn eigen afweging. Weg kan, terug niet. Wat wanneer dochter Marije ziek wordt of een van ons? Kan zij zonder ons (en kunnen wij zonder haar)? Hoe lang is 'tijdelijk'? Wat is de impact op de rest van het gezin? Is het veilig binnen de woonvoorziening? Een ingrijpende keuze uit twee verkeerde alternatieven.

Marije komt na 17 jaar terug naar het ouderlijk huis. Niet haar huis, niet haar huisgenoten, haar ritme, haar werk, haar structuur, haar begeleiding, kortweg niet haar leven. Marije kan zich gelukkig redelijk uiten. Zij is ontheemd en niet gelukkig.

We hebben haar levensritme zo goed mogelijk 'nagebouwd'. Maar wij kunnen haar (en ons) probleem niet echt oplossen. Gelukkig is er veel contact met het zorgteam, de dagbesteding en de huisgenoten uit de woongroep.

Medio april: Marije wordt 40 jaar. Geen echt feest. Op haar overduidelijke wens zijn er wel slingers en ballonnen. Veel kaartjes, telefoontjes en appjes. De woongroep komt zingen achter de heg. 's Avonds zegt Marije (doodmoe): "Ik heb vandaag wel veel geluk gehad, ik had zo'n mooi weer op mijn verjaardag." Dat heet positief denken. Het Corona-voordeel: na 40 jaar leren wij onze dochter nog beter kennen. Goed voor Marije en goed voor ons.



Wat een mooi werk is het

Bert van Dijk – vrijwilliger Kennis- en adviescentrum

Sinds begin 2019 werk ik als vrijwilliger bij het Kennis- en adviescentrum van KansPlus/VraagRaak. De inhoud van mailberichten en telefoontjes is heel divers. Het geeft mij iedere keer weer een goed gevoel als je merkt dat het gesprek of een e-mail resultaat heeft.

En toen was er het Coronavirus en werden de vragen heel anders. De deuren van zorgplekken gingen op slot. Geen bezoek meer en allerlei andere problemen.

Zoals:

- ontregelde bewoners, extra logeerkosten en wordt dat wel vergoed.
- mijn broer is thuis maar de kosten rijzen de pan uit.
- ik wil een stukje gaan wandelen met mijn dochter maar dat mag niet.
- en tal van andere vragen.

We zijn als team van vrijwilligers een dag extra paraat geweest om vragen te beantwoorden of een luisterend oor te zijn. Diepgaande gesprekken waren het soms. Mijn positie was niet om te zeggen 'beslist u dit of dat maar'. Luisteren en reageren, zodat vraagstellers uiteindelijk zelf tot een antwoord komen. Wat te doen als het Coronavirus toe slaat, wel of geen ziekenhuis opname, zuurstof of IC? Ik ben dankbaar dat ik tot nu toe op deze manier mijn bijdrage heb kunnen leveren.

Werken bij KansPlus in coronatijden

Marion Thielemans – beleidsmedewerker KansPlus

Vanaf half maart werk ik vanuit thuis en niet meer op kantoor in Houten. Mijn man en ik zijn 'collega's' nu en dat gaat ons best goed af. Dit komt waarschijnlijk omdat we allebei onze eigen werkkamer hebben en we elkaar overdag dus niet zoveel zien. Soms een koffiepauze samen en een lunch. Het werk gaat digitaal, via de telefoon en via allerlei andere media waarbij je elkaar via een scherm kunt zien. Contact met collega's via een scherm is anders. Naarmate het langer duurt mis je het echte contact. Af en toe zie ik een paar collega's kort op gepaste afstand in het echt en dat is fijn. De beginperiode was hectisch en stressvol zoals bij iedereen. Nu is het eind april en weten we dat het langer gaat duren. Dit zorgt voor nieuwe uitdagingen en steeds weer aanpassingen. In het werk en in ons privéleven.

Drie maal Corona

Geert Benjamins – vrijwilliger Kennis- en adviescentrum

Wij hebben onze dochter Lindsay, die normaliter bij 's Heeren Loo woont, naar huis gehaald op 16 maart. Dat bepaalt in deze Corona-tijd in belangrijke mate onze dagindeling. We verzorgen Lindsey samen. Dat geeft zowel mijn vrouw Elly als mij voldoende tijd om ook iets voor ons zelf te doen. Om te gaan wandelen of een rondje op de motor te rijden. Wij hebben verder tot nu toe geen grote problemen gekend. We zijn gelukkig allemaal gezond.

Vanuit KansPlus doe ik mee aan het Kennis- en adviescentrum. Ook daar bepaalt Corona de agenda. Veel vragen, onzekerheid, soms alleen maar luisteren. Ik ben ook actief voor de vereniging EMB Nederland.



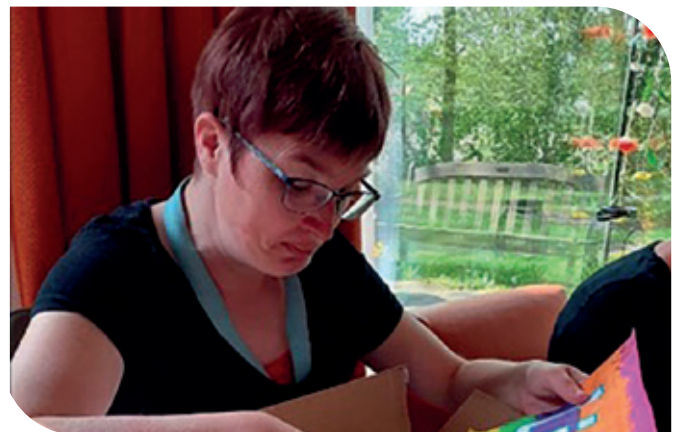
Ook in dat verband proberen we zo goed mogelijk op te komen voor de belangen van verwanten van ernstig meervoudig beperkte mensen.

Ik heb veel waardering voor de wijze waarop KansPlus het voortouw heeft genomen om samen met andere belangenorganisaties in de VG-sector de zaken die er voor ons toe doen onder de aandacht te brengen in deze tijd.

In mijn dromen

Gerrie Beumer – consulent Kennis- en adviescentrum

Als consulent bied ik in deze tijd vooral een luisterend oor voor mensen met schrijnende, mooie en ontroerende verhalen. Op 29 april ontving ik persoonlijk een appje en een foto met de tekst 'Gefeliciteerd met jullie pleegdochter Linda'. Toen voelde ik het gemis dat alle lieve mensen om haar heen ervaren. Een digitale knuffel, cadeautjes via de post en een feestje zonder papa, mama, broers, zussen, familie en vrienden.



Wat ik de afgelopen weken heb gehoord van veel ouders, familieleden en vrienden verwoordt een lid van ons in een gedichtje.

In mijn dromen

Reis ik naar jouw raam

Om daar met spandoeken

En foto's te gaan staan

Na zingen en handkusjes

Moet ik tenslotte weer gaan

Wanneer zal ik weer echt

Bij je staan?

Langzaam rolt een traan

(Elly Spruyt)

Tablets en laptops draaien overuren

Nicole Veenhof - medewerker KansPlus

Dan zit je half maart ineens met z'n vieren (met twee jongens van 7 en 10) in lock down: thuiswerken en de scholen dicht! Werktijden en schoolwerk proberen we zo goed mogelijk te combineren. Dat zorgt voor drukke en hectische weken. Gelukkig is online heel veel mogelijk: werk, meetings, accountantscontrole, school, musicalles, scouting, kinderfeestjes. De tablets en laptops draaien overuren!

Er is drukte, hectiek, vermoeidheid, gemis van familie en vrienden. Er zijn dompers dat er veel dingen niet door kunnen gaan, waaronder een dolfijn-ondersteunende therapie voor onze jongste. Ondanks dat alles brengt deze periode ook mooie dingen.

Onze jongste heeft een ontwikkelingsachterstand.

Het als gezin in een veilige 'bubbel' zitten, geeft hem rust. Hierdoor is er ruimte voor nieuwe stappen in zijn ontwikkeling. Zijn grote broer de hele dag om hem heen helpt hier ook zeker bij. Die helpt en stimuleert hem op alle manieren en daagt hem uit. De onderlinge band is nog sterker geworden.



Bezoekregeling moet anders

Pouwel van de Siepkamp – voorzitter KansPlus

Zelf heb ik thuis met de bezoekregeling te maken. Omdat onze zoon Henk nu al twee maanden niet thuis mag komen voor de weekenden, en wij ook niet bij hem op bezoek kunnen. Ook zijn verjaardag hebben we niet samen kunnen vieren. Voor hem, maar ook voor ons verdrietig.

Vanuit KansPlus neem ik deel aan de wekelijkse crisis-overleggen met VWS en de overleggen met de Vereniging Gehandicaptenzorg Nederland (VGN) over de in onze ogen noodzakelijke versoepeling van de bezoekregeling.

Vijfzeventig procent van de mensen met een verstandelijke beperking heeft, net zoals de gemiddelde Nederlander, geen risico op een ernstig en levensbedreigend ziekteverloop als ze onverhoopt besmet raken. Maar toch worden ze in hun vrijheid en in het contact met hun familie beperkt. We maken ons sterk voor een regeling die uitgaat van de werkelijke risico's die mensen lopen. Een regeling die niet alleen kijkt naar de medische kant, maar ook naar de sociaal emotionele gevolgen van het beleid. Ook maken we ons sterk voor voldoende beschermingsmiddelen die bezoek op een veilige manier mogelijk kunnen maken.

Zo heb ik de mogelijkheid gehad mijn kind te zien

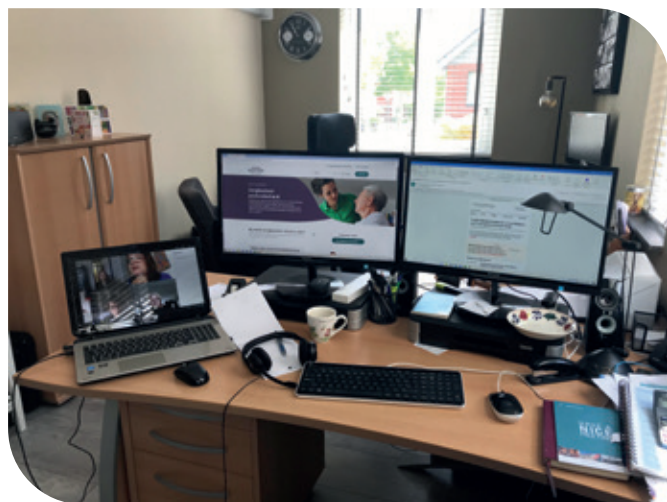
Nell Reintjes – moeder van Wendeline

Het is klemmend dat ik mijn dochter niet kan bezoeken. Ik ben gewend elke donderdag- en zondagmiddag naar zorgorganisatie Sherpa te gaan. Als gevolg van de heersende crisis nu is dat dus niet mogelijk. Maar ik wil ook niet op de woning komen. Besmetting kan immers van beide kanten komen. Wat te denken van het personeel. Zij komen naar hun werk uit een omgeving die we niet kennen. Zonder enige bescherming zorgen ze voor de cliënten. Mondkapjes bijvoorbeeld krijgen ze pas wanneer een cliënt of een verzorgende ziek is. Vanzelfsprekend kunnen zij de geldende regel op 1,5 meter afstand blijven nauwelijks toepassen.

Sinds 12 maart zit ik als 90-jarige vrijwillig in quarantaine. Ik mag niet klagen: mooi weer, overburen regelen mijn boodschappen, ik ben al gewend om alleen te zijn. Mijn dochter houdt mij al jaren op de rails. Toch dacht ik: Hoe krijg ik Wendeline even te zien? Ik heb de volgende afspraak gemaakt met de verzorgende: Ik kom dan naar Sherpa. Achter de woning via de achtertuin is een leuk beschut pleintje waar bankjes staan. Als verzorgende kom je met Wendeline in de rolstoel naar het bankje. Ik blijf in mijn auto, hierin ben ik veilig. Ik sta op gepaste afstand in de buurt van het bankje, raampje een klein eindje open. Zo gezegd zo gedaan. 't Was een leuke ontmoeting. Ik heb gelijk de gelegenheid benut om afscheid te nemen van een verzorgende: zij vertrekt na acht jaren toegewijde zorg. Helaas. De rit Doorn - Baarn was ontspannend na lang huisarrest. Zo heb ik dus de mogelijkheid gehad even mijn kind te zien.

Werken tijdens de Coronacrisis vraagt wel wat aanpassing

Tekst en foto: Dorien Kloosterman



Dorien Kloosterman werkt als senior-beleidsmedewerker bij KansPlus. "Ik ben normaal gesproken veel in het land aan het werk. Op woensdag 11 maart had ik mijn voorlopig laatste optreden, in Almelo. Voorlichting geven over de nieuwe Wet medezeggenschap cliëntenraden en over de Wet zorg en dwang. Aan zo'n 40 belangstellenden van centrale en regionale raden van de Twentse Zorgcentra. Sindsdien ziet de wereld er anders uit."

Dorien traint cliëntenraden, ze is betrokken bij voorlichting aan ouders op scholen en kinderdagcentra en heeft regelmatig overleg met allerlei landelijke organisaties om de belangen van mensen met een verstandelijke beperking en hun ouders zo goed mogelijk te behartigen. Dat gebeurt nu vanuit huis.

Digitaal informeren

"Het team van KansPlus werkt grotendeels thuis. Elke week overleggen we via Teams. Voorlichting geven doen we digitaal. Er zijn veel telefoontjes en mailtjes van onze leden over tal van zaken die te maken hebben met de Corona pandemie: bezoekersregeling, inzetten van extra zorg thuis nu de dagbesteding gesloten is enzovoorts. We proberen zo goed mogelijk iedereen van de juiste informatie te voorzien. We geven signalen door aan onze voorzitter die deze bespreekt met VWS en andere cliëntenorganisaties en aanbieders om gezamenlijk tot afspraken te komen."

Gelukkig beschikt Dorien over een fijne werkkamer, omdat zij altijd al veel vanuit huis werkte. "Ik ben alle dagen thuis aan het werk, probeer 's middags even een blokje te lopen door de wijk en ga vaak in het weekend een stukje fietsen. Ik ben tegenwoordig ook alle avonden thuis. Voorheen was ik zeker twee avonden in de week op pad. Voor KansPlus, voor andere werkzaamheden of in mijn functie als gemeenteraadslid. Alles gebeurt nu vanuit huis."

Familienet

"Mijn zus met een verstandelijke beperking woont in een woonvorm voor ouder wordende verstandelijk gehandicapten. Ik heb haar al weken niet gezien. Af en toe is er contact met de begeleiding. Of we laten bloemen en taarten bezorgen. Gelukkig worden we via Familienet op de hoogte gehouden. Ze gaat nu niet naar dagbesteding. Op de filmpjes die we via Familienet kunnen bekijken, zien we allerlei leuke activiteiten en optredens. Maar niet naar buiten mogen of familie mogen ontmoeten, is toch lastig. We hopen allemaal dat dit snel voorbij is."

Weer langzaam 'live'

In mei en juni hebben we nu vier digitale workshops gepland voor leden van cliëntenraden. Ook zijn we bezig om een deel van de bijeenkomsten over de zorgwetten op scholen te digitaliseren. Dat vraagt om overleg en afstemming.

Wat mij betreft kunnen we snel weer het land in. Deze week vindt de eerste fractievergadering weer 'live' plaats. Volgende week een gemeenteraadsvergadering met 50 procent van de normale bezetting van de gemeenteraad. Wellicht komt er langzamerhand weer wat ruimte, al zullen we elkaar waarschijnlijk voor de zomervakantie niet meer 'live' treffen.

Ik hoop u allen na de zomervakantie gezond weer te ontmoeten tijdens een van onze bijeenkomsten of trainingen. Het gaat u allen goed.

Fé is thuis

Tekst en foto: Marike Kuperus



En de oma van Fé ook. We zouden naar Ierland gaan in april voor de Paasvakantie. Twee hele weken paasvakantie zonder schoolvertier was best lang, dacht de moeder van Fé. En wij hadden wel zin in een lente in Ierland en spelletjes doen met een paar peuters. Dat was het oude normaal, dat van voor Corona.

Inmiddels zijn in Ierland de scholen al vele weken dicht. En niet alleen de school ook alle winkels, behalve de supermarkt. Lock down is daar een stuk strenger dan hier. Je mag er zelfs geen autoritje maken om de baby in slaap te laten vallen. Gewoon thuisblijven en één keer per week supermarktboodschappen doen. Geen uitjes, geen bezoek en zeker geen grootouders over uit Nederland. De fysiotherapie en extra taallessen zijn gestopt en het jaarlijkse consult met de Downspecialist gaat telefonisch.

Fé heeft nu thuis haar eigen peuterklasje samen met twee broertjes en een baby. Elke dag iets anders: oefenen met tellen en letters, tekenen, muziek maken, tomatenplantjes planten, kleien met eetbare klei, boekjes lezen, veel taalspelletjes. Fé's moeder is er echt druk mee. Vanwege de extra kwetsbaarheid van Downkindjes zijn er ook geen speelafspraken of handige combinaties met andere moeders te maken. Het is gewoon met elkaar en dat is het dan.

Thuis zijn is ook best goed

Het is gek: hoe zeer Fé van school genoot, eigenlijk is thuis zijn ook best goed. Op school zijn ze allemaal toch wel veel groter en sterker. Thuis is Fé nog steeds de absolute leider van de troep. Op school geeft wijzen naar wat je wilt al snel resultaat. Thuis letten ze er nog

een beetje extra op dat je het vraagt, of eventueel het gebaar maakt. Thuis is er rust en regelmaat. En na een paar weken is het ook al wel gewend. Niks zo leuk als je babybroertje leren pfffff te zeggen. Lekker buitenspelen, samen de planten water geven of de prei planten. Het is ook heel grappig om samen met mama met grandma en grandpa te Facetimen. Je kunt samen een liedje zingen of olleke bolleke doen. In het grote huis en de tuin is genoeg te doen. En dat de papa van Fé niet elke dag op en neer hoeft naar het werk is ook wel ontspannen.

Laarzen te klein

De grote mensen worden het toch wel langzaam een beetje zat. Wat doe je als alle schoenen en laarzen te klein zijn geworden? En dus de speciale inlegzooltjes ook. Nieuw inmeten gaat niet... toch maar op de gok op internet nieuwe bestellen. Wat doe je als alle puzzels al zijn uitgespeeld en elke speelgoedwinkel op internet is leeggekocht? Dan heb je gelukkig oma's in Nederland die een oude puzzel van je papa opsturen. Of in onze intelligente NL lockdown even op en neer naar de Hema gaan voor een Peppa Pig zoekboek.

Als je Fé bent, merk je er allemaal niet zoveel van. Je bent eigenlijk al een beetje vergeten dat je naar school ging en vroeger mee mocht boodschappen doen. Je hoort geen nieuwsberichten over kwetsbare groepen, lage immuniteit en hoe lang de vaccinatie nog gaat duren. Je speelt in een warm lentesonnetje, je kruipt in je zachte bed, hebt eten, papa en mama, spelletjes en speelmaatjes en lekker net iets meer tv dan hiervoor.

Smachten naar weerzien

Maar de grote mensen vinden dat het allemaal wel erg lang duurt en dat er nog zo weinig is om je met zekerheid aan vast te houden. Deze grandma hoopt dat er deze zomer, of dan misschien toch deze nazomer voorzichtig weer een reisje mogelijk is. Zoomend voorlezen is toch niet zo geschikt voor deze special-peutertjes. Wij smachten naar het echte weerzien, net als al die andere dierbare familieleden die nu op afstand van elkaar zitten.

Meer lezen over Fé en haar broers:

<https://unhurried-homestead.wixsite.com/unhurriedhomestead>



Bezoekregeling en cliëntenraden

Tekst: Buro Opaal. Illustraties: Amy Besten



Dit verhaal gaat over de bezoekregeling tot 19 mei. Als je dit leest, is er alweer wat veranderd.

Het Coronavirus is er. Er worden allerlei maatregelen genomen om het leven zo veilig mogelijk te maken. Ook voor mensen die in zorginstellingen wonen. En voor mensen die gebruik maken van de diensten van een zorginstelling. Dit noemen we Coronabeleid.

Zorginstellingen moeten cliëntenraden om advies vragen over beleid. Ook over Coronabeleid. Dit beleid gaat over regelingen voor cliënten. Over kwaliteit en veiligheid. Daarover hebben cliëntenraden een verzwaaard adviesrecht. Dat staat in de Wet medezeggenschap cliënten zorginstellingen (Wmcz).

Het Coronavirus was er alleen ineens. De overheid moest ook snel maatregelen treffen. Daardoor moesten zorginstellingen ook snel beleid maken. Om er voor te zorgen dat cliënten, zorgverleners en naasten snel veilig waren. Aan cliëntenraden kon niet meer worden gevraagd om advies te geven.

Om te zorgen dat cliënten, hulpverleners en naasten niet besmet raken met Corona, is er een bezoekregeling opgesteld. Dit heeft de Vereniging Gehandicaptenzorg Nederland (VGN) gedaan, samen met KansPlus, het LSR en Ieder(in). De bezoekregeling regelt dat in Coronatijd geen bezoek kan komen bij mensen in een zorginstelling. Alleen als dit echt nodig is en het op een veilige manier

geregeld kan worden. Bijvoorbeeld als het voor het welzijn van de cliënt echt heel belangrijk is om familie te zien. Of als een cliënt het echt nodig heeft voor zijn gezondheid om meer vrijheid te hebben. We noemen deze regeling 'Nee (geen bezoek), tenzij...!'

We zien nu dat veel zorginstellingen helemaal geen bezoek toestaan. Dat zij niet goed kijken naar wat cliënten nodig hebben om gezond te blijven. Er zijn ook zorginstellingen die wel per woning kijken naar de risico's voor cliënten. Zij bekijken per woning hoe bezoek of contact te regelen is. Bezoek ontvangen is dus zeker mogelijk. Het is belangrijk om te kijken of we de bezoekregeling kunnen omdraaien. Daarmee bedoelen we: mensen in een zorginstelling kunnen bezoek ontvangen. Alleen bijvoorbeeld niet als zij ziek zijn of klachten hebben. Of als de mensen om hen heen ziek zijn of klachten hebben. Hier moet goed over worden nagedacht. KansPlus gaat hier weer over in gesprek met de VGN.

Verwantenraad in gesprek over versoepelen bezoekregeling

Woonlocatie 't Brock in Almelo is een 24-uurs voorziening voor mensen met een verstandelijke beperking die zelfstandig maar begeleid willen wonen.

De lokale verwantenraad van 't Brock is met de locatiemanager in gesprek gegaan over het bezoekbeleid. Samen hebben zij nagedacht over wat er wel mogelijk is aan bezoek voor cliënten. Daarbij hebben zij steeds rekening gehouden met de maatregelen van de overheid.

Zij hebben afspraken kunnen maken over de bezoekregeling, boodschappen doen, buiten zijn enzovoorts. De lokale verwantenraad heeft ervoor gezorgd dat meer duidelijk is wat er allemaal gebeurt op de woningen. En wat het personeel allemaal moet doen.

Door de samenwerking tussen de verwantenraad en het bestuur van de zorginstelling, is nu meer vrijheid mogelijk bij deze woning.



1,5 meter???

Verwanten van familieraden van zorgorganisatie Ons Tweede Thuis (OTT) zijn in gesprek gegaan met de Raad van Bestuur. Over de mogelijkheid om de bezoeksregeling te versoepelen. Die versoepeling kan, als we ons allemaal houden aan de 1,5 meter afstand maatregel. Maar een grote groep mensen met een verstandelijke beperking begrijpt deze regel helemaal niet. Zij snappen niet waarom dit nodig is. Er zijn ook mensen die het wel snappen, maar die toch moeite hebben om zich aan de 1,5 meter afstand te houden.

Voor veel mensen die praten moeilijk vinden, is het lichamelijke contact juist een manier om met elkaar te communiceren. Door elkaar vast te houden en te knuffelen.

Dat contact moeten zij nu al weken missen.

Hun verwanten en mantelzorgers ook.

Deze mensen kunnen zich dus niet houden aan de 1,5 meter afstand. En dat betekent dat zij geen bezoek kunnen ontvangen.

Bij OTT willen verwanten de 1,5 meter regel straks loslaten. Daardoor kunnen zeer kwetsbare mensen, vaak met een meervoudige beperking, meer risico lopen op besmetting.

Dat wil natuurlijk niemand, ook verwanten niet. Zij stellen voor om na te denken over andere regelingen.

Bijvoorbeeld:

- de temperatuur van bezoekers meten
- kort op bezoek
- met zo min mogelijk mensen op bezoek gaan
- bezoekuimtes afschermen
- bezoekers testen.

Deze dingen zijn best moeilijk om te organiseren en in de gaten te houden voor een zorgorganisatie. Je kunt ook persoonlijke beschermingsmiddelen gebruiken. Mondkapjes en handschoenen bijvoorbeeld. Dat is makkelijker te organiseren en controleren.

OTT vraagt aan belangenorganisaties om samen een nieuwe aangepaste bezoeksregeling voor deze groep cliënten te maken.

Dat zij niet per se 1,5 meter afstand hoeven te houden.

Maar dat zij en de mensen om hen heen wel beschermingsmiddelen gebruiken.

Cliëntenraden kunnen ook meedenken over de keuzes die zorginstellingen maakt.

De cliëntenraad kan ongevraagd advies geven over het bezoekbeleid.

KansPlus/VraagRaak kan advies geven aan de cliëntenraad hoe zij dat kan doen.

Kijk voor meer informatie op:

- www.vraagraad.nu
- www.meepraten.net.



Mijn dochter Karine op afstand maar ó zo dichtbij



Tekst: Ria van Amelsvoort

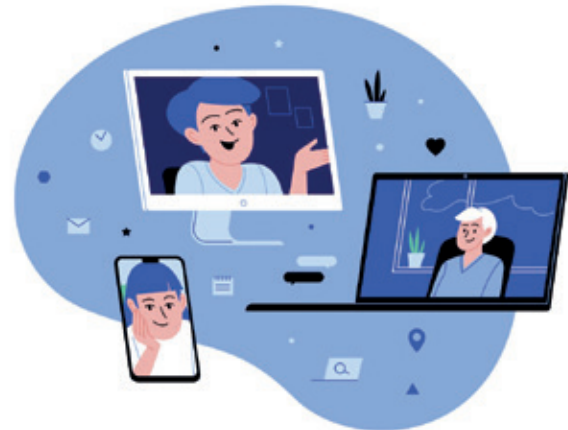
Iedere dag op vaste tijd rinkelt de telefoon. Ik ga er goed voor zitten en schakel mijn iPad in op Facetime. Daar is ze: mijn stralende dochter. Ze steekt meteen enthousiast van wal: "Mam, ik heb al 'geweefd' en vandaag heb ik heel moeilijk plakken geleerd. En weet je wat nog meer is: nou hoef ik niet meer met de fiets naar de Biezenrijt. Ik ga naar boven en daar is nou De Biezenrijt met de leiding in de ontmoetingsruimte."

Karine is een drieënvijftigjarige vrouw, die functioneert als een meisje van zes à zeven jaar. Ze is de middelste van drie zussen. De zussen vormen samen met de hele familie een geliefd netwerk om Karine heen. Karine is geïndiceerd voor 24-uurs zorg. Dat houdt in dat ze dag en nacht begeleiding nodig heeft. Ze woont in de Rapelenberg, een al lang bestaand seniorencomplex. Karine woont er nu al achttien jaar en ze wil er, naar eigen beweren, nooit meer weg. Het is dan ook een unieke woonplek. Met een geweldig team van vaste leidinggevenden, waarover ouders en verwanten meer dan tevreden zijn.

Uitleg over Corona-regels

Het team heeft op een begrijpelijke manier aan de bewoners uitgelegd wat het Coronavirus is en wat voor regels dat ook voor hen meebrengt. "Mam, we moeten goed onze handen wassen. En eten doen we in de ontmoetingsruimte. Dan zitten we ver van elkaar. Maar ik kan Inez wel zien." (Inez is een van haar vriendinnen.)

De dagbesteding wordt in de ontmoetingsruimte van de Rapelenberg georganiseerd. Zo wordt het dagritme van Karine zo min mogelijk verstoord en dat is erg belangrijk voor haar. Want naast haar verstandelijke beperking is Karine autistisch. Daarom wordt in haar appartement op een groot bord met picto's iedere dag haar programma aangegeven. Van opstaan tot slapengaan. Ze kan het bord bijna zelf invullen, maar de picto's moeten er wel opstaan. Dat geeft haar rust.



Huidige situatie geaccepteerd

Ook is haar uitgelegd dat haar tweewekelijkse weekeindlogeerpartijen die ze altijd bij mij doorbracht, niet meer doorgaan. Het is wonderlijk dat ze haar nieuwe leven zo goed accepteert. Iedere dag ontmoet ik weer een guldig kijkende Karine, die vrolijk haar prachtig gekleurde mandala's opheft zodat ik ze kan zien. Want mandala's kleuren is haar vrijetijdsbezigheid en dat kan ze schitterend. Geen buitensporig lijntje is te bekennen en de kleuren schitteren de iPad uit.

Kleuren

Ondertussen kwebbelt Karine door: "Mam, gisteren hè, hebben we gekleid: hartjes en bloemen en vandaag mogen wij die kleuren." Ik vraag naar de kleuren die ze heeft gebruikt. Met tintelende ogen somt ze enthousiast op: "Blauw en rood en roze en paars. Die kleuren vind jij ook altijd mooi, hè mam."

Als onze ontmoeting lang genoeg geduurd heeft, speelt ze nog het eindspelletje dat we haar leerden om de verbinding te stoppen. Ze drukt eerst op haar eigen neus. Ik moet dan zeggen: "Karine, niet die neus, op mijn neus moet je duwen." Dan moet ik 'au' zeggen. Ondertussen heb ik het 'stoptoetsje' onder handbereik. En als zij op mijn neus drukt, druk ik op het rode kruisje en sluiten we lachend de sessie af. Zo zien we elkaar op afstand, maar in werkelijkheid is ze ó zo dichtbij!

Cliëntenraden aan de slag met de medezeggenschapsregeling

Tekst: Buro Opaal

Iedere zorgorganisatie moet de medezeggenschap van cliënten en vertegenwoordigers goed regelen. Hoe dat moet, staat in de Wet medezeggenschap cliënten zorginstellingen 2018 (Wmcz 2018). Deze wet vervangt de eerste Wmcz uit 1996.

De vernieuwde wet gaat in op 1 juli 2020. Het is nu een goed moment om met elkaar naar de medezeggenschap te kijken.

- Hoe vinden de cliëntenraden dat medezeggenschap geregeld moet zijn (visie)?
- Past de medezeggenschap zoals die nu geregeld is, bij wat de cliëntraad graag wil?

De zorgorganisatie en cliëntenraden moeten nieuwe afspraken maken.

Om cliëntenraden hierbij te helpen heeft KansPlus een voorbeeld voor een medezeggenschapsregeling gemaakt.

Hierin staan alle punten die belangrijk zijn om af te spreken. In begrijpelijke taal.

Het 'Model Medezeggenschapsregeling voor Cliëntenraden' is in juli 2020 klaar.

De uitgave is dan bij KansPlus op te vragen.

Congres (H)erken jij dementie? bij mensen met een verstandelijke beperking

Dit congres voor familie en naasten is - in verband met de Coronacrisis - verplaatst naar **donderdagdag 18 maart 2021**.

We praten dan samen over dementie bij mensen met een verstandelijke beperking. Om herkenning en erkenning bij elkaar te vinden. En om van elkaar te leren. Dat doen we met name in workshops. En in samenwerking met Theatergroep Kracht van Beleving.

Het congres zal op een digitale manier worden vormgegeven. Hoe dat precies in zijn werk gaat, laten we u in de aanloop naar deze dag ontdekken.

Heeft u vragen?

Neem contact op met KansPlus via info@kansplus.nl of via 030 2363744.

Geef je mailadres door aan onze ledenadministratie

We willen graag met u als lid of abonnee goed blijven communiceren, ook via de mail.

Daarom vragen wij u uw juiste e-mailadres aan ons door te geven. U kunt dat melden door te mailen naar:

ledenadministratie@kansplus.nl.

Vermeld daarbij ook het relatienummer, wat te vinden is op de adreslabel van PlusPunt.

Hartelijk dank!

Congres voor cliëntenraden

Op vrijdag **4 december 2020** is, voor alweer de vijfde keer, het congres voor cliëntenraden in de gehandicaptenzorg. Het thema is dit keer: volwaardig leven. Ook dit jaarlijkse congres zal vanwege Corona op een digitale wijze worden voorbereid. Uiteraard volgt hier meer informatie over. Houd de website van KansPlus/VraagRaak in de gaten.

Gedragsveranderingen interpreteren

Tekst: Buro Opaal. Foto: Gertruud Baltus

Het herkennen van dementie is bij mensen met een verstandelijke beperking niet eenvoudig. Begeleiders, gedragsdeskundigen of naasten verklaren het veranderende, moeilijke of opvallende gedrag bijvoorbeeld verkeerd. Zij denken dan onterecht dat het hoort bij iets anders, zoals een depressie, drukte, of een spannende gebeurtenis. Maar het kan ook gebeuren dat zij gedrag te snel toeschrijven aan dementie. Terwijl er een heel andere oorzaak is, bijvoorbeeld een niet goed werkende schildklier.

Het programma '(H)erken jij dementie?' werkt aan het verbeteren van het signaleren en vaststellen van (mogelijke) dementie bij mensen met een verstandelijke beperking.



Mariëlla

"We wisten natuurlijk wel dat ons jongste zusje Mariëlla het Downsyndroom had, maar dat maakte in het gezin niets uit. Als je samen opgroeit, dan ben je niet anders gewend. Ze stond snel vooraan en had graag alle aandacht op haar gericht. Mariëlla was, zoals dat wel heet, 'een zonnig kind!'"

Alles zo gewoon mogelijk

De twee zussen Gertruud en Mariëlla komen uit een groot Noord-Hollands gezin met acht kinderen, vijf meisjes en drie jongens. Het was een hechte club kinderen en de ouders waren van mening: 'ook voor Mariëlla moet alles zo gewoon mogelijk gaan.'

Daarom ging Mariëlla naar de kleuterschool in het dorp. En daarna naar de ZMLK school een dorp verderop. Hiervoor nam ze zelf de streekbus.

De broers en zussen gingen een voor een het huis uit, trouwden, studeerden en gingen op zichzelf wonen. Mariëlla was er erg trots op dat ze tante werd en kende alle neven en nichten (21!) bij naam. Mariëlla was 25 jaar toen ze het huis uit ging. Haar vader was een aantal jaren eerder plotseling overleden. Ze miste hem heel erg en heeft nooit goed kunnen verwerken dat hij er niet meer was. Omdat de begeleiding te zwaar werd voor haar moeder alleen, is Mariëlla in het gezinsvervangend tehuis Vronervaart in Anna Paulowna gaan wonen. Overdag werkte ze op het activiteitscentrum De Kroft in Schagen. Ze was groot fan van het Nederlandse lied en BZN. Later ook van Frans Bouwer en Nick en Simon. Dat wil zeggen..., alleen van Nick.

Mensenwerk

Vanaf haar veertigste wordt Mariëlle jaarlijks getest aan de hand van de DementieSchaal voor mensen met een Verstandelijke Handicap (DSVH).

De DSVH is geschikt voor afname bij alle niveaus en alle soorten van verstandelijke handicap. Op een systematische manier wordt gekeken of aan dementie gerelateerde verschijnselen wel of niet voorkomen. Ook geeft de schaal inzicht in de snelheid van de achteruitgang of van eventueel herstel van vaardigheden. De DSVH wordt ingevuld door gedragsdeskundigen. Zij voeren een gestructureerd interview met één of twee mensen die de te testen persoon goed kennen. Bijvoorbeeld naasten of persoonlijk begeleiders. Indien mogelijk is ook de cliënt bij het interview aanwezig.

"De eerste keer is een nulmeting die als vergelijking kan dienen bij de volgende keren.

Een lange periode wees de score niet op dementie. De vragen die gesteld worden, maken je alert in de praktijk. Je bent meer gespits op herkenning en signaleren van gedrag dat op dementie zou kunnen duiden."

"De familie en de begeleiding van de dagbesteding waren

een constante factor bij het invullen. Daarom enerzijds betrouwbaar maar anderzijds door hun betrokkenheid niet altijd objectief. De uitleg van de gedragsdeskundige die de DementieSchaal beoordeelde, was voor mij het meest objectief en verhelderend.”

“Het is een goed meetinstrument maar het zijn uiteindelijk mensen die het resultaat interpreteren. Dit gaat vaak goed, maar leidt soms niet tot de juiste zorg. Zo is er een periode geweest waarin Mariëlla prikkelbaar was en vaak slecht sliep. In het tehuis werd gedacht aan de eerste tekenen van dementie. De ‘verstoring van het dag- en nachtritme’ had echter een andere oorzaak. Mariëlla had een nieuwe werkplek en kon de nacht voordat ze daar naartoe moest niet slapen van de zenuwen.”

Mariëlle had vijftientig jaar dezelfde begeleider. “Toen zij met pensioen ging was dat wel even slikken. Niet alleen voor Mariëlla, maar ook voor ons. Als er dingen waren die Mariëlla niet meer kon bijvoorbeeld, vertelde haar begeleider dat op een heel meelevende manier, met veel praktijkvoorbeelden. De mensenkennis was leidend in de begeleiding, niet het meetinstrument.”



Rode broek

Mariëlla verhuisde naar De Waerden in Schagen, dicht bij haar dagbesteding. Na een aantal goede jaren, raakte Mariëlla toch vaker haar oriëntatie kwijt. Bekende routes, bijvoorbeeld van de keuken naar de kamer, werden een probleem. Ook de volgorde van douchen en aankleden en het onthouden dat je een handeling al gedaan hebt, werd steeds lastiger. Het zorgde voor boosheid en paniek.

Haar zelfstandigheid en zelfredzaamheid namen steeds

meer af met als gevolg dat de behoefte aan individuele begeleiding steeds meer toenam. Er ontstonden irritaties en conflicten met medebewoners en begeleiders. En Mariëlla had een rode broek, die altijd aan moest. “Ze stond bij de wasmachine te wachten tot de was klaar was.” De broek was haar nieuwe houvast toen ze de grip op haar omgeving begon te verliezen.

Mariëlla verloor het begrip van tijd en ruimte. Ze kreeg een speciale armband, waarmee ze getraceerd kon worden. Er werd een bewegingsmelder op haar deur geplaatst. Ondanks deze maatregelen is Mariëlla meerdere keren verdwaald buiten de instelling en werd ze door behulpzame voorbijgangers weer teruggebracht. “Maar om haar weer te laten verhuizen vond ik wel een grote stap. Al was ik inmiddels haar mentor en bewindvoerder, zo’n beslissing nemen is een hele verantwoordelijkheid.”

Rouw

In april 2019 is Mariëlla verhuisd naar een appartement van De Waterkant, in Heerhugowaard. De verzorging is gericht op ‘warme zorg’ en gespecialiseerd in het begeleiden van cliënten met het syndroom van Down en dementie.

“Je weet dat dit haar laatste stop is, dat ze uiteindelijk hier gaat overlijden. De verhuizing naar De Waterkant heeft Mariëlla een enorme rust gebracht. Ze is helemaal ontspannen, want ze hoeft eindelijk niet meer van alles.”

“Zelf ben ik ook in een nieuwe fase gekomen, ik heb tijd voor reflectie en rouw. Ik hoef geen strijd meer te voeren over het gedrag van mijn zus. De diagnose dementie is hard maar ook helder. Het verwachtingspatroon van de familie is gekanteld.”

“Er was veel onwetendheid bij mij, over dementie. Ik heb zelf in de zorg gewerkt, maar in een heel ander gebied. Ik heb behoefte aan informatie. Voorlichting, herkenning en lotgenotencontacten zoals de Dementietafel biedt, helpen mij goed hierbij. De zorg voor een naaste is toch altijd een samenspel van verzorgers, begeleiders en familie. Als zus ken ik Mariëlla door en door, toch blijven er veel momenten dat ik haar niet meemaak. Daarom is communicatie tussen familie en begeleiding erg belangrijk. Meten is weten, ook bij zo’n dementieschaal, maar interpreteren blijft subjectief.”

Christine en Johanna - een leven in Coronatijd

Tekst en foto: Dickie van de Kaa



Ons nichtje Christine belt me regelmatig. Ze woont in de kleine antroposofische woon- en werkgemeenschap Overkempe in Overijssel. Er wonen 135 mensen met een verstandelijke, fysieke en meervoudige beperking. Onder professionele leiding halen ze alles uit het leven wat erin zit.

Ze wonen daar buiten en Christine en haar huisgenoten maken lange wandelingen. Maar naar het dorp gaan kan niet, want dat is een drukke plek. Haar werk in de wasserij van Overkempe en bij de Herbergier (waar ze voor oudere mensen zorgt) ligt stil. Ze kan niet sporten, niet naar zangles en de vergaderingen van de cultuurcommissie waar ze in zit, gaan niet door. Dat vindt Christine moeilijk. Ze belt elke week met haar vader en haar zus.

Op 6 mei hebben ze in haar woongroep gezamenlijk naar de toespraak van premier Rutte gekeken. Ze vindt het lastig dat er toch nog zoveel onduidelijk is. Wel heeft ze gelijk een afspraak met de kapper gemaakt. Ze vraagt of ze me vaker mag bellen en stuurt regelmatig fotootjes door: buiten op het plein dansen met Koningsdag, samen met haar huisgenote Johanna op een wandeling in het groen met hondje Sjef.

Onlangs verscheen de driedelige documentaire van Ivo Niehe over de mensen die hier bij Overkempe wonen. Echt zeer de moeite waard om naar te kijken:
https://www.npostart.nl/een-jaar-op-overkempe/AT_2139469

Hoe het verder ging met het Coronavirus

Bij het schrijven van Achter de Schermen in het vorige nummer, was het Coronavirus nog maar net in ons land. Toen de PlusPunt verscheen was alles wat ik schreef al lang achterhaald. Het virus was wijdverspreid en ook bij de zorginstellingen binnengekomen.

Hopelijk heeft het virus zich straks als déze PlusPunt verschijnt, teruggetrokken. En kunnen onze mensen die in zorginstellingen wonen hun familie weer 'gewoon' zien en knuffelen. Misschien kunnen de mensen naar de dagbesteding. Niet in de woongroep, maar op de dagbestedingslocatie, zodat ze weer eens in een andere omgeving komen. Het is de hoogste tijd dat er alternatieven komen voor de 1,5 meter samenleving. Juist voor de mensen die ondersteuning en hulp nodig hebben om dagelijkse dingen te kunnen doen.

Ik hoor nu dat mensen soms niet meegenomen worden door de regiotaaxi, omdat ze niet zelf de riem kunnen bevestigen. En dat sommige ouders horen dat - vanwege personeelsgebrek - een kind alleen op school mag komen als er gedragsregulerende medicatie wordt gegeven. Dit kan toch niet waar zijn!

We nemen wekelijks deel aan het crisisonderzoek met het ministerie van VWS, we praten met de Vereniging Gehandicaptenzorg Nederland. We hebben meegewerkt aan de eerste richtlijn bezoekenregeling, maar aan de tweede geactualiseerde versie konden we onze naam niet meer verbinden. Het bleef namelijk nee tenzij, in plaats van ja, tenzij.

Nu (7 mei) gaan zorginstellingen meer experimenteren. We hebben brieven geschreven aan de cliëntenraden: 'Pak je positie en geef ongevraagd advies'. Nu is het de hoogste tijd om samen te kijken naar oplossingen. Want leven zonder je dierbaren te zien is heel verdrietig.

Stilstaan

Graag wil ik stilstaan bij familieleden die een kind, broer of zus of ander familielid hebben verloren. Dat komt heel hard aan. Wat een groot verlies en verdriet. Ook zijn er mensen erg ziek geworden. En gelukkig weer genezen. Ik wens u allemaal heel veel sterkte namens het hele team van KansPlus.

Ontheffing familie uit beschermingsbewind

Tekst: Buro Opaal

Verschillende media berichtten in december 2019 dat zorgaanbieders naar de rechter stappen om families die tevens mentor of bewindvoerder zijn uit hun rol te ontslaan. Om vervolgens een andere wettelijk vertegenwoordiger te benoemen. Het zou om enkele duizenden verzoeken van zorgaanbieders gaan. Naar aanleiding van deze berichten hebben KansPlus, Sien en Ieder(in) brieven gestuurd naar het ministerie voor Justitie en Veiligheid, de Raad voor de rechtspraak en de Vereniging Gehandicaptenzorg Nederland (VGN). Ook zijn er gesprekken gevoerd met vertegenwoordigers van de Raad voor de rechtspraak en de VGN.

Zorgaanbieders verzoeken om een huidige mentor te ontslaan om twee redenen:

- De huidige mentor voert zijn taken niet goed uit. Hij is niet of niet goed bereikbaar, onderhoudt geen contact met de cliënt en is afwezig bij besprekingen over de cliënt. In deze gevallen vinden wij het terecht dat de zorgaanbieder naar de rechter gaat. Het is belangrijk dat de cliënt een goed functionerende mentor heeft.
- Er is sprake van een ernstig verstoorde relatie of vastgelopen meningsverschillen tussen de zorgaanbieder en de mentor. We vinden dat dit nooit een reden mag zijn om de mentor te ontslaan, zeker niet als de mentor een familielid is.

Raad voor de rechtspraak

De procedure zoals die ons door de raad voor de rechtspraak is uitgelegd is de volgende:

Als een verzoek bij de rechtbank komt om een reeds aangestelde mentor te ontslaan en een nieuwe te benoemen, wordt altijd eerst contact opgenomen met de betrokken mentor om diens verhaal te horen.

Ook wordt indien mogelijk door de rechter met de cliënt zelf gesproken. De rechter kan op basis van deze gesprekken besluiten verder onderzoek te doen naar de redenen voor het ontslagverzoek. Als een mentor ontslagen wordt, kan hij hiertegen in beroep gaan.



Rechtvaarders geven aan het absoluut onwenselijk te vinden om een mentor te ontslaan vanwege een verstoorde relatie met de zorgaanbieder. En vanwege vastgelopen meningsverschillen over wat voor een cliënt goed is. Toch kan het voorkomen dat de rechter tot een dergelijk besluit komt. Hier kan dus altijd bezwaar tegen worden aangetekend.

Reactie cliëntenorganisaties

Op zich ziet deze procedure er zorgvuldig uit.

Wij raden echter aan om een ontslagverzoek vanwege een verstoorde relatie en vastgelopen meningsverschillen, alleen in behandeling te nemen als hier een mediation traject aan vooraf is gegaan. Ook vinden we dat, als een familielid het mentorschap wordt ontnomen, de nieuwe mentor alles moet doen om de relaties in de driehoek cliënt-familie-zorgverleners te verbeteren.

De vertegenwoordigers van de Raad voor de rechtspraak zullen deze punten meenemen in hun adviezen aan de kantonrechters.

We vinden het bovendien niet wenselijk dat zorgaanbieders zelf kunnen voorstellen welk commercieel bureau voor het mentorschap in aanmerking zou moeten komen. Deze bureaus hebben er belang bij niet te kritisch te zijn om mogelijke toekomstige voordrachten niet in gevaar te brengen. We willen deze punten bij de politiek aankaarten en verzoeken de wet aan te passen.

We hebben de indruk dat de procedure zorgvuldig is. Toch kunnen we ons ook voorstellen dat er mensen zijn die hier mee te maken hebben gehad en wat hen overkomen is als zeer onzorgvuldig hebben ervaren. We zijn zeer benieuwd naar uw ervaringen. Aarzel niet om ze met ons te delen.

KansPlus, Sien, Ieder(in)

Colofon

PlusPunt is een uitgave van KansPlus, Belangennetwerk verstandelijk gehandicapten. PlusPunt verschijnt vier keer per jaar.

Oplage

5.100

ISSN

2212-2621

Tarieven 2020

Lidmaatschap KansPlus: € 39,50
Familielidmaatschap: € 49,50
Gezinslidmaatschap: € 5,00
(alleen voor bestaande leden)
Abonnement PlusPunt: € 27,50

Mededelingen over het beëindigen van het lidmaatschap dienen schriftelijk aan het Landelijk Bureau te worden doorgegeven voor 1 oktober. Voor losse abonnees geldt een opzegtermijn van drie maanden.

Foto voorpagina

Nicole Veenhof

Redactie

Sandra Overbeek (Buro Opaal), Marion Thielemans en Dickie van de Kaa

Redactieadres

KansPlus, Postbus 408, 3990 GE Houten
(030) 236 37 44, pluspunt@kansplus.nl,
www.kansplus.nl

PlusPunt digitaal ontvangen?

Meld u aan via pluspunt@kansplus.nl

Vormgeving en drukwerk

MEO

Deadline kopij

Kopij voor nummer 60 dient uiterlijk 10 augustus 2020 in het bezit te zijn van de redactie.



KansPlus tot uw dienst!

Landelijk bureau

Bezoekadres: De Molen 83, 3995 AW Houten
Website: www.kansplus.nl
Facebook: www.facebook.com/kansplus
Twitter: @KansPlusNL

VraagRaak

VraagRaak is het steunpunt medezeggenschap, een onderdeel van KansPlus.
www.vraagraad.nu

Kennis- en adviescentrum KansPlus-VraagRaak

Voor leden, bestuursleden van ledengroepen, cliëntenraden en familieverenigingen. Voor informatie, advies en ondersteuning met betrekking tot de zorg voor iemand met een verstandelijke beperking. Voor ondersteuning en advies aan ledengroepen en voor vragen, informatie en advies over (mede) zeggenschap.

Bereikbaar van maandag t/m donderdag
van 10.00-13.00 uur: (030) 236 37 50, advies@kansplus.nl

Doneren

Donaties zijn altijd welkom. Het rekeningnummer van KansPlus is NL49RABO0159376769. Giften zijn meestal fiscaal aftrekbaar, KansPlus is een ANBI. Hoeveel belasting u terugkrijgt, is afhankelijk van verschillende criteria:

- Hoe geeft u? Eenmalig of gedurende meerdere jaren, vastgelegd bij de notaris of (sinds 2014) onderhands?
- Als u een bv als eigen zaak heeft kunt u de gift ook vanuit uw bv doen.
- Daarnaast worden er eisen gesteld aan het goede doel of de instelling waaraan u geeft.

Sinds 1 januari 2014 is het mogelijk om naast de notariële akte ook periodieke giften die via een schenkingsovereenkomst tussen de gevende en ontvangende partij wordt vastgelegd fiscaal aftrekbaar te maken. KansPlus informeert u graag over de mogelijkheden.

